

Dopis.

Št. Vid nad Ljubljano. Dan 9. julija je bil za nas otroke drugi najveselejši in najpomembnejši dan dosedanjega življenja. Prvi, katerega ne bom pozabila, je bil dan prvega svetega obhajila. Drugi, ki mi bo ostal tudi v najlepšem spominu, je bil pa dan, ko sem bila sprejeta v Marijin vrtec. To hočem nekoliko opisati. — Pol leta smo se zbirali ob nedeljah popoldne pri shodih, eno nedeljo dečki, eno deklice. Vedno in vedno smo nadlegovale svojega g. voditelja z vprašanjem, kdaj bomo sprejete v Marijin vrtec. Vedno so odlašali, menda zato, da bi pleve nekoliko odletele. Slednjič je bila za sprejem vendar določena nedelja 9. julija. Popoldne smo se zbrali v šoli, šli smo lepo v pariš v cerkev, kjer je sledil krasen govor za nas presrečne. Govorili so prečastiti g. dr. Merhar iz Ljubljane. Poudarjali so, da sedaj, ko smo si izbrali Marijo za svojo mater, naj si jo izberemo tudi za svoj vzor, posebno v krotkosti, pokorščini in ponižnosti. Kadar hoče vihar izruvati te čednosti z njihovimi slabotnimi koreninicami, naj se ozremo vselej na Marijo! Marije si brez ponižnosti misliti ne moremo. Brez ponižnosti bi ona ne postala Mati božja, ne bi stala pod križem, ko je umiral njen Sin, ne bi izpolnila oporoke Sinove, naj nas sprejme za svoje otroke. Če se pa hočemo imenovati njeni otroci mi, ki smo vstopili v njen vrtec, se moramo in tudi hočemo potruditi za te čednosti, posebno za temeljno čednost ponižnost in se tako izkazati Marijine vredne otroke.

Po govoru je prišel slovesen trenutek. Vseh 175 deklic in 75 dečkov je molilo glasno in razločno: »O Gospa moja!« Tresla sem se pričakovanja, ko bom imela prvič svetinjo na vratu. Dolga je bila vrsta pred menoj do velikega oltarja. Slednjič sem pokleknila tudi jaz, poljubila svetinjo in postala njena lastnica. Čutila sem opomin: »Sprejmi svetinjo in ljubi Marijo!« — kar Bog daj, da bi mi vedno zvenelo v duši. Tako upam, da bom ostala na veke

Marijina hčerka.

